

A. MATTY

— ...Recapitulăm: 124 sticle diverse băuturi; 8 mese cu patru picioare; 24 scaune cu patru picioare; 320 pahare cu picior; 40 pahare fără picior; Mimi, 19 ani fără profesie, brună; Cleopatra,

ATENȚIUNE COPII!

La Ofițerul stării civile a fost bucurie mare. După căsătorie au urmat felișării, îmbrățișări, sărutări, lacrimi, țuică, stringeri de miini, salată de boeuf; musafirii au rămas să petreacă în continuare, mireasa s-a retras c-o durezza capul, mirele după ea să-i dea un piramidon... Și după nouă luni a apărut pe lume Neluțu. Al naibii piramidon. Cîndva bunicii îi ziceau barză.

Cînd Neluțu a implinit șase luni, familia s-a mutat în casă nouă, cu troleibuz la scară. Anton lucra la Proiectări, Elvira activa în cooperatie. Neluțu mai activa în scutece. Munca la domiciliu. Și cu bun randament. Cumpăraseră și mașină de spălat rufe. S-au interesat și de o mașină de spălat studiouri, dar nu au găsit.

Neluțu devenea o bomboană de băiat. Și frumos, ca o stea!

— Parcă-i «Sfîntul» pe blăniță! il scuipa, contra deochiului, bunica din partea mamei, aducîndu-i grișul cu lapte.

— Parcă-i rupt de pe reclamele cu dropsuri bune și jeleuri! rectifică bunica din partea tatălui, deschizînd cutia cu talc.

Dar cele două perechi de bunice și bunici nu puteau face de gardă în fiecare zi, la grișul și pudra flăcăului, intrucît odorul locuia în Balta Albă, doi bunici în Giulești, iar ceilalți doi în Berceni, și nu era ușor să-și transporte zilnic cei 286 de ani, cale de 15 kilometri...

Anton și Elvira se vedeau adeseori nevoiți să renunțe la cinema, la teatru sau la restaurante. Trebuiau să rămînă acasă, pe linie de scutece sau de nani, nani copilaș, cînd mai mergem în oraș? Pe copil îl îndrăgeau ca lumina ochilor. Dar nici Sophia Loren nu era de lepădat. Și nici Parcul Trandafirilor.

E drept că sîmbăta și duminica bunicii dormeau cu schimbul în Balta Albă, ca să fie liberi copiii, dar copiii visau să fie liberi și în restul zilelor. Și al serilor. Și al nopților.

Elvira a constatat că bunicile au parcă mai multă practică la aragaz decît ea, care lucra în cooperatie de la 7 la 15... Tare îi plăcea cînd, întorcîndu-se din cooperatie la 15 și jumătate cu sacoșa subsuoară, să găsească casa măturată, masa pregătută, piinea tăiată, și ea să rostască indignată: «vai mamă (sau

mamă soacră) iar te-ai oboșit, îmi pare rău, mi-e o foame de lup, ce face copilul?». După cîteva minute apărea și Anton, cu servieta subsuoară (la Proiectări se poartă servieta, nu sacoșă), se arunca la masă, parcă rostind evlavios rugăciunea: tatăl nostru carele ești în ceruri și mama noastră care ești la bucătărie, dă-ne nouă piinea noastră cea de toate zilele inclusiv felul doi, trei și desertul...

Tare se mai simțeau bine copiii!

După îndelungi și dramatice dezbateri nocturne, Elvira și Anton au ajuns la concluzia firească și umană că, de cînd lumea și pămîntul, copiii au datoria să fie aproape de părinții lor. Cu lacrimi în ochi, tîrziu, după miezul nopții, ei și-au dat seama că nu sînt îndestul de aproape de bătrînii lor dragi.

— Nu! Nu ne-am apropiat de ei! rosti cu glasul înecat de pocăință Anton.

— Să ne apropiem! suspină tainic Elvira, mutîndu-i din Berceni în Balta Albă! Aici, lingă noi! hohoti ea.

— De ce lingă noi? urlă filial proiectantului. De ce nu chiar la noi?... Apartamentul permite...

— Iartă-mă, am greșit. Chiar la noi!

— În hol!... Pe studioul nou, propuse Anton.

— Să-și odihnească oasele bătrîne, ingînă cooperatoarea. În hol e bine pentru ei. E luminos... Sau în bucătărie, că e mai cald. De la butelie...

— E o idee.

— Sau poate să transportăm butelia în antreu. Acolo nu e miros de țigăi arse... Să respire sărmanii aerul curat, care suflă pe sub ușă...

Și în hohote autocritice de plins, cei doi copii au decis, la două după miezul nopții, ca Anton să-și transfere bătrînii, cu pensie cu tot, alături de sufletele lor tinere, care să încălzească inimile ostenite ale părinților.

Și într-o duminică bătrînii și-au descărcat boarfele:

— Unde le rînduim, Antonele? În hol?

— În pod, mămică, în pod! a ciripit Elvira. Acolo se păstrează bine. Holul e al vostru. Să fie cit mai degajat, ca să vă mișcați în voie.

După cîteva zile bătrînica se mișca în voie, mai cu seamă în jurul aragazului, iar bătrînul

se mișca încă mai în voie la Aprozar, Alimenta-tara, Lapte și diverse.

La aniversarea unui semestru, inventarul se arăta satisfăcător. Tinerii s-au declarat mulțumiți. Elvira, cu același spirit organiza-toric dovedit și în cooperatie, a știut să îndrume cu succes munca celor doi bătrîni pe calea prestărilor de servicii manuale. În casă curățenie lună, rufele zăpadă, Neluțu rotofei, iar bătrînii se oțeliseră. Nu mai era un chin pentru ei să se culce la 11 sau 12 noaptea. Deveniseră petrecăreți. Nici nu-i mai găseai pe acasă. Ba sus la spălătorie, ba pe străzi în plimbări cu Neluțu... Un vecin prăpăstios le-a atras atenția:

— Măi oameni buni, nu mai sinteți tineri. O să cădeți din picioare.

Proștii!! Parcă aveau timp să cadă din picioare!... Și la drept vorbind, atunci cînd în sfîrșit cădeau, erau felișici. Picau direct în pat. Atît că nu știau totdeauna unde le era pregătit patul. O dată în hol, o dată în bucătărie, o dată în antreu... Pe urmă din nou în hol, fiindcă în antreu bătrîna răcise și nu puteau dormi tinerii de tusea ei... Singurul incident a fost criza de inimă a hodorogăei, cu urmări dintre cele mai neplăcute: suspendarea distracțiilor pe timp de o săptămînă, și discuții cu bătrînul, îndărătnic și învechit, care vroia s-o viziteze în fiecare zi la spital.

Tinerii însă au fost tari. Dramaticele întîmplări nu le-au distrus moralul. Și după o săptămînă totul a reintrat în normal. Inclusiv bolnava.

A doua zi la orele patru Anton și Elvira s-au întîlnit iar la intersecția dintre proiectări și cooperatie. Un tur pe Calea Victoriei, un tur pe bulevard, Operă, apoi liniștiți, Capșa...

— Din nou liberi precum pasărea cerului. Cită înțelepciune cuprinde proverbul acela «cine nu are bătrîni, să-i cumpere», filozofă Anton.

— Noi nici măcar nu i-am cumpărat. I-am avut în stoc.

— Trebuie să le fim recunoscători, Elviro. Iar pe mama s-o cruțăm. E încă suferindă.

— Antoane, să nu-i băgăm în cap proștii din astea. Bătrînii sînt ipohondri! Dacă n-o ținem din scurt, se moleșește. E păcat de ea. Și de noi...

(urmare în pag. 7)

DAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

„Din carnetul intim al unei furnici“

● Nu știu care scriitor ne-a comparat cu niște virgule cu piciorușe. E exact. Noi semănăm a semînțe de chimion șchioape.

● Nici o copilărie nu e mai tristă decît a noastră, fiindcă — cu noi — nu se joacă nimeni de-a «hai la groapa cu furnici».

● Cea mai dulce furnică e aia de care o găsești în dulceață.

● Încet-încet, nu știu dacă ajungi

departe. Dar știu că ajungi sigur.

● Am avut și noi un parvenit în neam. Dintr-un fleac de mușuroi, a ajuns «muntele Furnica».

● La Fontaine, ne-a mincat de vii.

● Dintre toate vietățile pămîntului, noi sîntem cele mai excitante. Ca dovadă că, dragostea, te furnică.

● Drag mi-a fost omul harnic

ca o furnică și urît mi-a fost de furnica leneșă ca un om.

● Cînd te iei la întrecere cu iepurele, măsoară-ți și lungul... pasului și lungul nasului.

● Într-o noapte de iarnă un greiere nemincat mi-a bătut la ușă. Și — în loc de-o supă caldă — i-am dat o bucată de saciz să-și ungă coardele viorii. Și, totuși, el mi-a cîntat pînă a murit de foame, în prag.

● Iubesc cîntecul greierilor, dar nu le dau la chetă.

● Cînd eram mică, mama, m-a învățat o fabulă în proză (că, și ea, era prozaică, dumnezeu s-o ierte). — «Stringe, dar nu de la tine: ia, dar de la alții și cere numai de la vecini».

● Dintre toate mijloacele moderne de transport, cel mai simpatic este... «furnicularul».

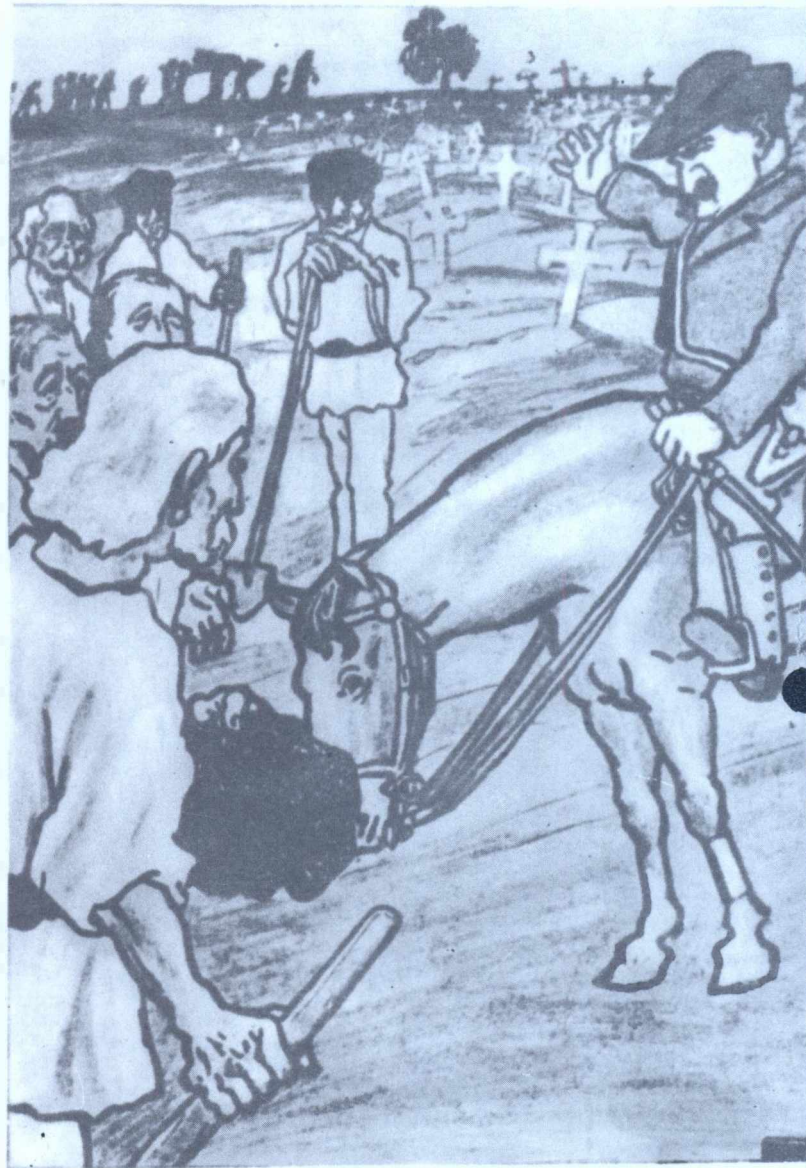
O ȘEZĂTOARE LITERARĂ

Prima șezătoare la care am luat parte a avut loc prin 1936, în sala cinematografului «Luna» din Caransebeș. Venise Ion Minulescu să citească versuri, iar în grupul de iambi și metafore vii se prenumărau poetul cu mustăți de spadasin Alexandru Stamatiad, poetul localnic Lucian Costin cu o țeastă pustie, selenară și încă vreo doi, ale căror nume și imagini iconografice îmi scapă. Eu, bineînțeles că nu citeam. Eram elev în clasa a patra de liceu, autor de compuneri versificate pe caietele de școală și de visuri încă nerealizate. Luam parte la șezătoare în calitate de auditor, dar eram printre cei zece-doisprezece elevi care veniseră fără a fi aduși cu arcanul.

Cel dintii care a recitat a fost Minulescu și îmi amintesc că versurile sale «În orașu-n care plouă, de trei ori pe săptămână» au provocat o ilaritate quasi-generală în mijlocul asistenței. Urmarea a fost că poetul, jignit de acest ecou paradoxal, a părăsit scena și ne-a strigat înfuriat: «nici un iubitor de poezie nu se află în această sală!» Probabil că în culise poetul a fost calmat de rugămintile celorlalți colegi, dar climatul era definitiv deteriorat și recitalul de poezie a luat sfârșit într-un mod lamentabil. Țin minte că, jignit de acea ridicolă și penibilă reacție a publicului, am căutat să vorbesc cu Minulescu. Acesta, în așteptarea unui tren de noapte care urma să-l ducă la București, se așezase la o masă în cafeneaua «Pomul verde» din centrul orașului. Avea o mină tristă, descurajată și zadarnic căutau ortacii săi de poezie să-i însenineze fața. Eu pindeam din stradă, privind pe după o margine a draperiei care acoperea geamul mare cit o vitrină. Aveam la mine o plachetă de versuri minulesciene, apărută în seria de ordinioară a «Bibliotecii pentru toți», tipărită pe hirtie mediocră

și cu coperti subțiri, de culoare cafenie. Visasem să-mi dea o dedicație, dar acum mi se părea că speranța mea se năruise și nu mai aveam curajul să-i solicit un autograf. Totuși, nici să merg acasă nu mă lăsa inima, așa că am stat în ploaia rece, aproape trei ore, pînă cînd Minulescu s-a ridicat să plece. A ieșit, a luat o birjă și a plecat la gară. Eu, pe jos, după el. Am ajuns ud leocărcă, și l-am găsit în micul restaurant de gară. M-am apropiat timid de el, cu placheta ținută vizibil în mînă, îngrijorat că voi fi alungat. Dar, nu s-a întimplat așa ceva. Dimpotrivă. Acele puțin numeroase minute care mai rămăseseră pînă la sosirea trenului au alcătuit o adevărată revelație pentru mine și, îmi place să cred că și pentru Minulescu. Era înduișat de tenacitatea și timiditatea mea, își așezase ocrotitor palma pe creștetul meu și eram atît de crispat, atent la tot ce-mi spunea, încît iată că astăzi nu mai țin minte nimic din convorbirea de-atunci. La despărțire mi-a caligrafiat acest autograf: «Elevului Petru P. Vintilă, cu bucuria să descopăr că în orașu-n care plouă, de trei ori pe săptămână, se află totuși un mic și curajos prieten al muzelor. Omagiul lui I. Minulescu». Pe urmă l-am revăzut în București, unde venisem și eu student la litere. «La Cafè de la Paix», la «Capșa» și peste drum, la «Modern», am mai stat de numeroase ori de vorbă. Iar atunci cînd, în sala de la subsol a librăriei «Cartea Românească», acolo unde azi e «Magazinul copiilor», dădu într-o zi autografe pe volumul său intitulat «Cine-i autorul acestui roman senzațional», mi-a fost greu să pătrund prin zidul gros de admiratori care-l înconjurau, dar eram fericit gîndindu-mă că literatura are totuși cu mult mai mult decît un singur prieten.

PETRU VINTILĂ

1907

REZOLVAREA «CHESTIUNII ȚĂRĂNEȘTI»

—Vă plîngeți că n-aveți pămînt; poftim ăla de colo nu-i tot al vostru?

Metafora oboșită

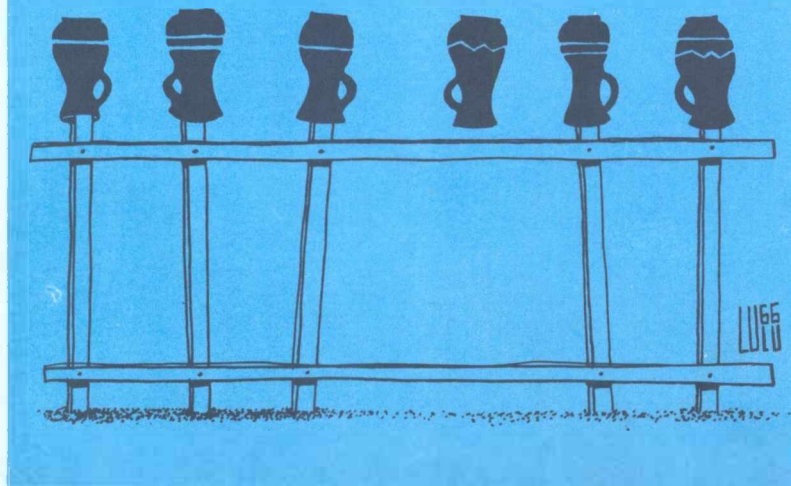
de ȘTEFAN TITA

Sînt o făptură oboșită.
Trudită,
Vlăguită
Și nu-i mirare
Mare:
Sînt ultra-folosită,
Sînt prea des întilnită
În pagini,
Imagini,
Poezii,
Simfonii,
În poze
Și proze...
Toți trag de mine
Cum se pricep mai bine...
Toți, cică, mă favorizează
Și metaforizează...
Unii mă storc ca pe-o rufă
Să nu-nșeleagă nimeni nimic. Tufă
Cam așa
Ceva:

Imposibile stele,
Curajoase bretele,
Oceane cu tocure,
Foce cu focuri,
Tușeste o lămîie,
Tămîie... Tămîie...
Alții încearcă să mă transforme
În niște vietăți diforme,
În niște oglinzi, oglinzi concave,
Convexe,
În niște accente grave,
Circumflexe...
Pînă la urmă ei singuri nu mai ști
Ce-au vrut să fiu...
Ah, sînt o făptură anemiată
Neuroastenizată...
Vă rog, redați-mi prospețimea,
Frăgezimea,
Istetimea,
Cum spune drept
Proverbul înțelept:
Să fiu în toate
Sare în bucate!

N.B. Poftim de observați, nu-i grăbiți
C-am metaforizat și eu.

ION DOGAR-MARINESCU

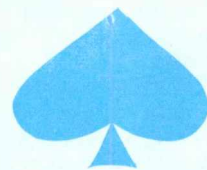

REZOLVAREA CHESTIUNII ȚĂRĂNEȘTI

1967

CARTE POȘTALĂ

Tovarășului Nistor Anton, inginer șef mecanic al Combinatului chimic-Tîrnăveni.

Noi cunoaștem bunele maniere, tovarășe inginer-șef, și știm că la casă nouă se vine cu sticla de șampanie, cu coniac cinci stele sau cu o vază de cristal. Din păcate, noi venim la casă nouă cu o carte poștală. Nici măcar ilustrată nu e ca cititorii noștri să vă admire frumoasa locuință, renovată și dichisită conform gusturilor dumneavoastră și conform cheltuielilor suportate de Combinatul chimic... Pe scurt. Intreprinderea de gospodărie raională Tîrnăveni a cerut combinatului, întrucît ea nu avea posibilități, să execute oarecari reparații la locuința dumneavoastră. Cererea a fost aprobată. Pentru a păstra caracterul unor reparații și nu de investiții, dumneavoastră, cap de financiar, în afara capului de inginer, ați dat dispoziții să se întocmească bonuri de eliberare pentru materiale, în valoare de 1 190 lei. Apoi ce v-ați spus? «Reparații în valoare de numai 1 190 lei? Mă rog, astea ar fi pretențiile unui simplu inginer. Dar eu sînt și inginer și șef». Așa că valoarea șefiei ați apreciat-o la aproximativ 12 000 lei...

Drept care s-au întocmit bonuri de materiale, astfel că formula chimică finală reprezenta 13 458 lei. Bineînțeles, bonurile purtătoare ale acestor sume nelegale n-au mai trecut prin laboratorul contabilității sau în vreo altă evidență chimică, fizică sau financiară...

Ceea ce ne-a uimit în continuare a fost și faptul că ați scos materiale dirijate foarte necesare procesului de producție: cheresteaua specială pentru filtre a fost reprofilată în rame la ferestre și uși; secția carbid a fost ușurată de 1 500 de cărămizi, de la secția bicromat s-au evacuat 100 kg vată mineralizată etc. Dezagregarea a continuat și prin alte secții. S-a ajuns astfel la cheltuirea sumei de 29 339 lei...

De teama unei explozii nucleare-financiare, mai ales că aflase și ministrul, s-a recurs în ultima clipă la o altă combinație, realizată în eprubetele Intreprinderii gospodăriei raionale: cheltuielile pentru renovarea combinatului dv. particular să fie suportate totuși de amintita întreprindere.

Numai că treaba asta nu prea mai miroase a proces chimic, ci a unul nechimic... că doar s-au sustras materiale prețioase... și s-au plătit bani... și s-au scos muncitorii combinatului din producție pentru punerea în funcțiune a micului combinat și... etc, etc.

Cu asemenea combinații hiper-acide n-ar trebui să roșească numai hîrtia de turnesol...

A dumneavoastră pînă la sfîrșitul reacțiilor,
«URZICA»

SERVICIUL DE DEBARASARE

de ROBERT SHECKLEY (S. U. A.)

Solicitantul aflat la secretariat n-ar fi trebuit niciodată să treacă pragul biroului de recepție deoarece d. Ferguson nu primea decât cu ore reținute din vreme — excepție făcând doar persoanele foarte importante.

Dar, Miss Dale, secretara, era tină și se lăsa ușor intimidată. Or, solicitantul avea o vîrstă respectabilă, purta un costum clasic de tweed englezesc, baston cu minier de argint și avea cartea de vizită gravată.

Miss Dale gîndindu-se că trebuie să fie cineva important, îl conduse de-a dreptul în biroul d-lui Ferguson.

— Bună ziua, stimată domn, spuse vizitatorul de îndată ce Miss Dale închise ușa. Sint Esmond de la «Serviciul de Debarasare». Și întinse cartea de vizită d-lui Ferguson.

«Hm! Hm!», spuse d. Ferguson, nemulțumit de lipsa de discernămint a secretarei sale. Serviciul de Debarasare, spuneți? Sint dezolat, dar pentru moment, n-am nimic de care doresc să mă debarasez»

Se sculă, pentru a scurta convorbirea.

— Absolut nimic, sinteți sigur? stăruie d. Esmond.

— Absolut nimic. Mulțumesc pentru vizită...

— Trebuie să înțeleg că nu aveți a vă plinge în nici un fel de cei care vă inconjoară?

— Cum? În ce măsură vă interesează aceasta?

— Da, d-le Ferguson, aceasta este tocmai sarcina Serviciului de Debarasare.

— Vă bateți joc de mine?
— Deloc, spuse d. Esmond surprins.

— Vreți să spuneți, poate, întrebă d. Ferguson că «ridicați» și oameni?

— Natural. Din păcate, nu vă pot prezenta nici o referință deoarece avem grijă să evităm orice publicitate. Dar vă putem asigura că firma noastră este veche și respectabilă.

Ferguson privi atent pe omul mărunț, curat și îngrijit. Nu știa cum trebuia să ia lucrurile. Era, desigur, o glumă! Firește că trebuia să fie o glumă.

— Și ce se întîmplă cu persoanele pe care le... ridicați? întrebă el pe un ton jovial.

— Aceasta ne privește, răspunse d. Esmond. Din punctul de vedere al clientului, ele dispar.

Ferguson se ridică.

— Bine, d-le Esmond. Ce-ar fi să-mi spuneți acum ce doriți?

— Păi v-am spus.

— Să lăsăm gluma! N-a fost serios. Dacă v-aș fi crezut un singur moment aș fi chemat poliția.

D. Esmond se ridică suspinînd.

— Înțeleg deci, că n-aveți nevoie de serviciile noastre. Nu aveți a vă plinge nici de prietenii, nici de rudele dv. nici de soția dv.

— Soția mea? Ce știți despre soția mea?

— Nimic, d-le Ferguson.

— Ați vorbit cu vecinii noștri? Să știți că certurile acelea n-au nimic serios, absolut nimic!

— D-le Ferguson, nu știu nimic despre viața dv. conjugală. afirmă d. Esmond, așezîndu-se din nou.

— Atunci, de ce mi-ați vorbit despre soția mea?

— Am constatat că principala sursă a veniturilor noastre o constituie căsătoria.

— Ei bine, menajul nostru este cu totul satisfăcător. Mă înțeleg foarte bine cu soția mea.

— Deci, n-aveți nevoie de serviciul de debarasare, conchise d. Esmond, luîndu-și bastonul sub braț.

— Așteptați puțin. Ferguson începu să se plimbe prin cameră, cu mîinile la spate. Să știți că nu cred o vorbă din tot ce mi-ați spus. Nici o vorbă. Dar, presupunînd pentru o clipă, că sinteți serios... spun, presupunînd... care ar fi procedeul... dacă aș... dacă aș dori...

— Nimic altceva, decât consimțămîntul dv. verbal.

— Și onorariul?

— La urmă. Nu cerem nimic înainte.

— Vă întreb, așa din curiozitate, adăugă repede Ferguson. Apoi ezitînd: — E dureros?

— Deloc.

Ferguson reîncepu să se plimbe prin birou.

— Mă înțeleg foarte bine cu soția mea, spuse el. Sintem căsătoriți de 17 ani. Desigur, în cursul unei vieți comune, mai sint și fricțiuni. Contrariul ar fi surprinzător.

Obrazul d-lui Esmond rămase inexpressiv.

— Încetul cu încetul, te înveți să faci concesii, continuă Ferguson. Dar am trecut de vîrsta la care un capriciu mi-ar... mi-ar... face...

— Înțeleg foarte bine, spuse d. Esmond.

— Vreau să spun, reluă Ferguson, că soția mea, e citeodată greu de

suportat, desigur. Agresivă... cicălitoare... presupun că vi s-au spus toate acestea.

— Absolut deloc.

— Trebuie să vi se fi spus! Trebuie să fi avut un motiv special devreme ce ați venit la mine.

D. Esmond ridică din umeri.

— Oricum ar fi, spuse Ferguson, am trecut de vîrsta cînd viața se mai poate reface. Să presupunem că n-aș fi căsătorit, că aș vrea să întrețin o legătură, să spunem cu secretara mea. Ar putea fi un lucru plăcut.

— Cel mult plăcut, corectă d. Esmond.

— Desigur, n-ar putea avea nimic durabil. I-ar lipsi acea bază morală solidă pe care trebuie construită orice încercare menită să dureze.

— Așa cum ați spus, n-ar fi nimic altceva, decât «plăcut» repetă d. Esmond.

— Exact. Miss Dale este o femeie tină și foarte atrăgătoare. Nimeni n-ar putea spune contrariul. Are un caracter egal, o natură amabilă și dorința de a place. Recunosc...

D. Esmond surise politicos, se sculă și se îndreptă spre ușa.

— Cum vă pot găsi? întrebă brusc d. Ferguson.

— Aveți cartea mea de vizită. Mă puteți găsi la acest număr pînă la ora 5. Începeți ca pînă atunci să vă hotărîți. Timpul nostru este prețios și trebuie să ne respectăm orele de lucru.

— Desigur. (Ferguson rise cavernos). Încă nu cred o vorbă din toată povestea dv. Nici nu mi-ați spus care sint condițiile dv.

— Rezonabile, vă asigur pentru un om în situația dv.

— Și aș putea spune că nu vă cunosc, că n-am stat niciodată de vorbă cu dv. etc.?

— Desigur.

— Și veți fi la acest număr?

— Pînă la orele 5. La revedere d-le Ferguson.

După plecarea lui Esmond, Ferguson observă că îi tremurau mîinile. Convorbirea îl tulburase. Hotărî s-o alunge din minte imediat. Dar nu era atît de ușor. În zadar se apleca peste hîrtii, făcînd eforturi să scrie, convorbirea cu Esmond îi revenea mereu în minte.

Serviciul de Debarasare, trebuia să fi auzit vorbindu-se despre micile defecte ale soției lui. Esmond spusese că era agresivă, certăreată, cicălitoare. Nu putea decât să recunoască exactitatea acestor afirmații, oricît de neplăcute ar fi fost. Numai un străin obiectiv poate vedea acest soi de lucruri. Își reluă lucrul. Dar Miss Dale intră să-i aducă corespondența la semnă și fu obligat să constate că era cu adevărat seducătoare.

— Mai aveți vreo dispoziție de dat, d-le Ferguson?

— Hm! Nu, nu, pentru moment nu mai am nevoie de d-ta, biigui el.

După ce fata ieși, Ferguson privi

îndelung ușa.

În aceste condiții, nu se mai putea lucra. Hotărî să se întoarcă acasă deîndată.

— Miss Dale, spuse el, îmbrăcîndu-și paltonul, trebuie să ies. Sintem mult în urmă cu lucrul. Ai putea rămîne să lucrezi cu mine o seară sau două săptămîna aceasta?

— Desigur, d-le Ferguson.

— Sper să nu stingeresc viața d-tale particulară.

— Deloc, d-le.

— Vom... vom încerca să aranjăm aceasta cît mai convenabil pentru d-ta... Pe mîine!

Ieși repede din birou, cu obraji în flăcări.

Cînd ajunse acasă, soția tocmai terminase de spălat vasele. D-na Ferguson era o femeie mică, neînsemnată, cu mii de riduri în jurul ochilor. Fu surprinsă cînd îl văzu.

— Te-ai și întors? spuse ea.

— Te deranjează? întrebă el cu o bruschetă de care fu primul care să se mire.

— Nu...

— Poate că ai prefera să mă omor muncind?...

— Dar n-am spus nimic!...

— Fă-mi plăcerea și nu discuta. Încetează o dată să mă mai cicălești.

— Nu te cicălesc! strigă ea.

— Mă duc să mă odihnesc puțin.

Sui în camera sa și se trezi în fața telefonului. Nu era nici o îndoială. Tot ce spusese Esmond era exact. Se uită la ceas și fu surprins să constate că e 5 fără un sfert.

Începu să se plimbe prin fața telefonului. Examină cartea de vizită a lui Esmond și viziunea frumoasei și seducătoarei Miss Dale îi străbătu mintea.

Se repezi la telefon.

— Serviciul de Debarasare?

— Esmond la telefon.

— Aici Ferguson.

— Da, d-le, ce ați hotărît?

— Ei bine...

Ferguson strînse telefonul cu toată puterea. Avea tot dreptul să procedeze în felul acesta. Și totuși, erau căsătoriți de 17 ani. 17 ani! Au fost și momente bune. Era oare drept?

— Ce ați hotărît, d-le? repetă Esmond.

— Nu... nu! n-am nevoie de serviciile dv.! strigă Ferguson.

— Sinteți sigur, d-le Ferguson?

— Categorie! Oameni ca dv. ar trebui închiși! Vă salut!

Puse telefonul în furcă și se simți ușurat de o mare povară.

Cobori repede scara.

Soția sa tocmai pregătea niște cotlete de berbec, un fel de mîncare pe care totdeauna o detesta. Dar n-avea nici o importanță. Era gata să suporte aceste mici neplăceri.

Se auzi soneria.

— Trebuie să fie de la spălătorie, spuse d-na Ferguson, încercînd să prepare salata și în același timp să

Atențiune copii!

(urmare din pag. 3)

Au consumat în liniște gustarea, cafelele și Coca-Cola, iar tîrziu după miezul nopții au descins acasă gălăgioși ca doi sticleți. Au aprins veseli toate luminile. Bătrîni dormeau. Dar n-are a face. Contingentele vechi au pleoape groase. Au deschis aparatul de radio. Ei și? Bătrîni suferă în general de scleroză și vibrațiile sonore ajung greu pînă la sclerozatele timpane ale celor născuți în 1895. Pesemne însă că timpanele din acel an s-au născut mai sensibile. Și bătrîna a întredeschis ochii oboșiți. Elvira observă și zîmbi.

— Uite! Șmecheră! Se preface că doarme. Îi arde de gume. Ce te miri! Căldurică căldurică, mîncărică mîncărică. Au dat de bine. Bătrînul barem nici nu mișcă. Nu-i pasă de nimic.

— Nu mișcă, fiindcă e frînt, încercă vag să-l apere feciorul.

— De ce frînt, dragă, de ce? Că doar n-a făcut box, nici greco-romane. Huzurește, dragă, huzurește. A adus varză, s-a odihnit, a cărat cartofi, s-a odihnit, a cumpărat iaurt, s-a odihnit, a spart sticla cu ulei și s-a odihnit... Ce mai vrea?

Cîteva zile mai tîrziu, un alt incident a tulburat tîhna căminului. Într-o după-amiază a sosit într-o scurtă vizită, Pamfil, fratele mai mare al lui Anton. Fără multe menajamente și ocolișuri, a pus punctul pe i:

— De miine, pe părinți îi iau la mine!

Elvira și Anton s-au privit stupefiați:

— Cum?... De ce?...

— De ce?... Să se mai odihnească și la noi. Că și eu am familie. Și eu am nevastă. Și eu am copii!...

După cîteva clipe de descumpănire, Elvira își reveni. Bătu aprig cu pumnul în masă:

— Să știu de bine că ne judecăm și nu ți-i dau!

— Dar ce drept ai asupra lor?

— E mama mea! sări Anton.

— E și a mea! zbiră sentimental Pamfil. Avem drepturi egale. Că ne-a adus pe amîndoi aceeași barză.

— Să fim oameni rezonabili! interveni împăciuitoare Elvira. Pamfile, n-ai dreptul să ne lipsești de căldura părinților... Ar fi o crimă să ne lași casa pustie... Am o propunere: ia-o tu pe mama, iar tata să rămîină la noi!...

— Tata? La voi? De ce? Fiindcă pensia sosește pe numele lui? Meschinilor!... Îl iau eu pe tata!...

— Prin hotărîre judecătorească! Altfel nu-l scoți de-aici nici mort!... Și el o să refuze! La noi se simte bine. Și-a făcut un cerc de prieteni în cartier...

— Știu. La Aprozar, la Alimentara, la O.C.L. lactate... Și dacă e vorba despre asemenea prieteni, să dăm cărțile pe față. Nici eu nu locuiesc în cîmp! Sau în pădure! Are și în cartierul meu aceleași posibilități de distracție! Interesaților!

Izbucnirile violente răzbeau pînă pe palier... Cîțiva vecini s-au adunat alarmați în fața ușii... Bătrîna, corpul delict în litigiu, își potrive un zîmbet, și cu pași tîrșiți întredeschise ușa. Cuprinse dintr-o privire grupul de vecini speriați și le explică repede, cu ochii înlăcrimați de atîta fericire:

— Știți... copiii... copiii mei... se ceartă pentru noi... fiecare ar vrea să locuim la ei... să ne încălzească bătrînețele... da... da... de ce vă mirați?... Copii buni... vor să ne aibă alături... doar ne-am sacrificat o viață pentru ei...

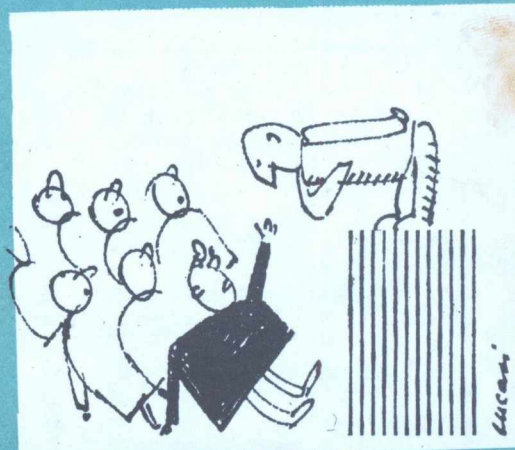
Și ușa se închise cu scîrțit sec. Nesuferiți vecini. Răi... S-au depărtat cu cîte un suris amărui agățat în colțul gurii...

N. CLAUDIU

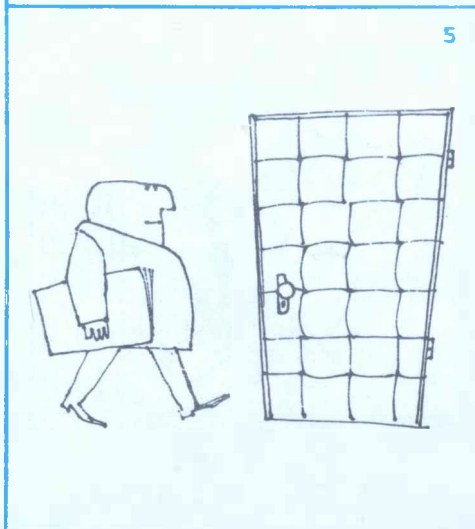
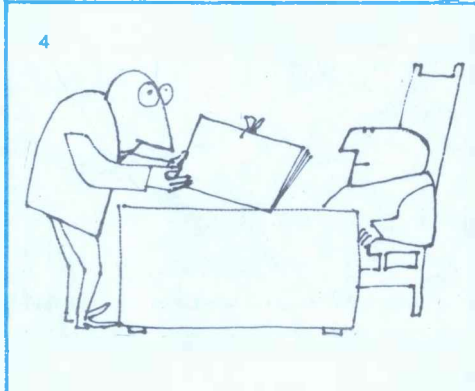
DUPĂ NUNTĂ

— Dacă vă deranjez, nu vă sfițiți... spuneți-mi-o!

A. LUCACI

Am sunat la telefon toate hotelurile din țară. Am întrebat:

— Aveți locuri?
La unele mi s-a răspuns:
Avem.

Le-am spus:
— Nu mă interesează. Regret, dar caut hoteluri care n-au locuri.

Și am închis.
La altele, mi s-a răspuns:
— Nu avem.
— De ce nu aveți?
— A sosit un ansamblu artistic de șaizeci de persoane, plus turiști prin O.N.T.

— Nu mă interesează.
Și am închis.
În sfârșit, la alte hoteluri mi s-a răspuns:
— Nu avem locuri. Sîntem aglomerați cu tot felul de delegați.
— Ce fel de delegați?
— În interes de serviciu. Pe la fabricile din localitate.

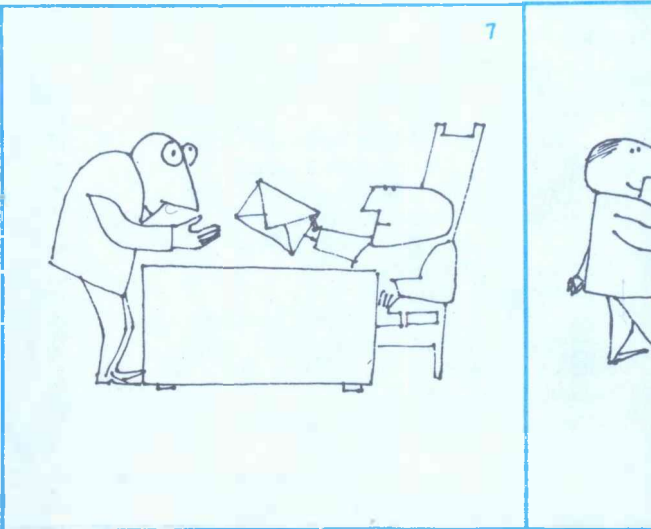
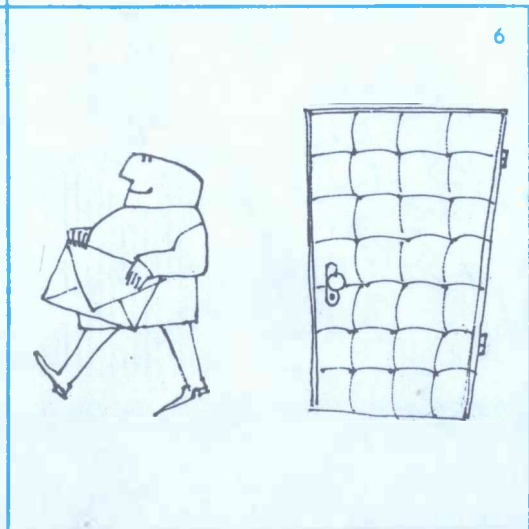
Zic:
— Bun. Mă interesează.
— Poate să vă intereseze, dar nu avem locuri.

— Nu contează — zic. — O cameră goală aveți?
— Avem, aici în hol.
— Anunță, te rog, ședință. Deseară vin cu acceleratul.

Și pînă seara am fost la fața locului. M-am dus la hotel și am spus să vină toți pasagerii.
— Poftește-i la ședință. Spune-le că o să fie scurtă.

Am avut noroc de un hotel cu pasageri disciplinați; s-au prezentat imediat.
— Fraților — le-am spus eu — mă scuzați de deranj, dar vă aduc la cunoștință că fac o statistică și vreau să știu ce nevoi și ce misiuni v-au trimis teleleu, să colindați țara în lung și-n lat. Vă rog să luați cuvîntul unul cite unul.

Primul vorbitor a arătat că venise la Sfatul popular trimis de un minister.
— Nu mă interesează! — zic eu. Și l-am lăsat să plece.
Un altul venise pe linie de învățămînt.

CUM AM PISTONAT ÎN PROBLEMA ȘAIBELOR

de VICTOR PIȚIGOI

— Nu mă interesează! — zic. Puteți pleca.
— Dacă nu te interesează nici unul — interveni cineva — să plecăm toți și pleci și dumneata.

M-am făcut că nu aud și am continuat cercetarea. Cineva venise pentru documentare, un altul pentru statistică (cum s-ar zice, un coleg de-al meu), altul pe linie de sport. Următorul a arătat că a venit pe linie de șaibe.

— Cum, pe linie de șaibe?
— Adică, la întreprinderea «Cutare».
— Care — zic — probabil livrează șaibe întreprinderii dv.

— Dimpotrivă — zice — care nu livrează șaibe, cu toate că are contract să livreze, termenul a expirat de mult și uite că m-au trimis de mine să pistonez. Pot să plec?

— Nu — zic — că mă interesează. Și cum pistonezi?

— Simplu: cumnată-mea lucrează la contabilitate și a promis să mă ajute, ca să avem întîietate.

POMPILIU DUMITRESCU

Pardon! — se auzi din sală un glas.
 m dat cuvîntul.
 Întîietatea o s-o am eu, vorbi glasul,
 u că am adresă de la forul tutelar.
 Ce adresă?
 Tot pentru șaibe, că nici nouă nu ne-a
 în termenul de contract. Și am venit
 stonez, ca să avem întietate.
 Întietatea o vom avea noi! — se ridică
 od neorganizat un alt glas.
 Dar dumneata cine ești? — zic.
 Sînt tot pentru pistonat. Am o scrisoare
 directorul tehnic din minister.

— Dacă-i așa, pistonati, oameni buni și
 vă ajut și eu.
 Cum poți să ne ajuți?
 V-am spus de la început: prin statis-
 voi arăta că 0,0000003% din populația
 pistonează în acest moment pentru
 șaibe care n-au fost livrate în termen.
 a făcut liniște. Cineva a întrebat:
 Putem pleca?

— Nu. Mai întii să încercăm o mică soco-
 Știți să faceți decontul de cheltuieli?
 Da. Se înmulțește...

Ba se adună — zic. Adunați cheltuielile
 cu deplasările, plus penalizările pentru
 pierderile de producție la dv., plus
 dv. de la locul de muncă, plus locurile
 te la hotel, plus o mulțime de minusuri
 rețel de cost al întreprinderilor pe care
 prezentați.

— am mai continuat, pentru că de citeva
 te nu mai era nimeni în sală, și vorbeam
 ar. Se duseseră toți să pistoneze în con-
 ire.

— scris repede procesul-verbal al ședinței
 m trimis la întreprinderea «Cutare».
 a pistonez și eu.

— cu asta, basta, am plecat acasă, că la
 l tot nu erau locuri. În drum, m-am
 it că la decont am uitat să pun ceva:
 care o să-mi vină de la telefoane cu toate
 orbirile la toate hotelurile din toată

— Țuica e pe sfîrșite... Slănina, nucile și merele s-au terminat... Ceapă nu
 mai e... Nu crezi că ar fi cazul să te mai duci și tu într-o: «delegație»?!!!!

Desene de CIK DAMADIAN

PRIN CAPITALĂ

cu epigrama

Unele blocuri din Balta Albă nu
 sînt locuite deoarece nu li s-a făcut
 racordul lasursele de apă și lumină.

Stau goale de la început
 Și-ți zici, privindu-le atent:
 Aceste blocuri s-au făcut
 Numai așa, ca ornament?

Din magazinele de specialitate lip-
 sește echipamentul sportiv pentru
 elevi.

Nu începe indoială
 Fiind lămuriți destul:

La gimnastica din școală
 Doar comerțu-i pus pe chiul.

Atletul C. Porumb nu a mai imbu-
 nătățit, de patru ani, recordul repu-
 blican la săritura în înălțime.

Soluția — gîndesc molcom —
 E simplă (oul lui Columb):
 Ia căutați un agronom
 Să se ocupe de Porumb!

VICTOR TEODOR

GOSPODINA AMERICANĂ: —Jos mâna... de pe Vietnam!

Cel mai interesant eveniment

Treaba fusese pregătită din timp și cu multă grijă. Conferința avea loc într-una din cele mai elegante săli de teatru ale capitalei, cu fotolii bine capitonate și cortină grea, de catifea. Anunțurile au apărut la loc de frunte, în toate ziarele și revistele. Invitațiile, tipărite pe carton gros și creponat, au fost distribuite pe sprinceană unui public select. Succesul părea garantat în proporție de 200 la sută.

Dar — vai — ce crude pot fi uneori deziluziile... De acest lucru s-au putut convinge și organizatorii de la Lisabona al «celui mai interesant eveniment politico-cultural al sezonului». Așa își botezaseră chiar ei opera, bineînțeles înainte de a surveni dezamăgirea.

Pe scurt, era vorba de o conferință ținută de Joaquim Bellao. În vîrstă de numai 26 de ani, de profesie numai institutor, de culoare numai neagră, Bellao avea totuși o calitate care i-a determinat pe organizatori ca, de dragul lui, să nu facă economie nici la sală, nici la catifea, nici la carton. Originar din Angola, Bellao se bucura de reputația de a fi un prieten devotat al colonialiștilor portughezi. Trebuie recunoscut că fenomenul e atît de neobișnuit, încît merita să fie pus în cea mai vie lumină.

Așadar, Bellao trebuia să se adreseze elitei intelectuale din Lisabona, căreia să-i vorbească pe larg despre binefacerile ocupației

portugheze a Angolei. Conferința a fost scrisă (nu de Bellao), corectată (nu de Bellao) adăugită (nu de Bellao), răscorectată (nu de Bellao) și redactată într-o formă definitivă (nu de Bellao). Conferențiarului nu-i rămînea altceva de făcut decît să citească, în eleganta sală de teatru, textul la care atîta lume trudise din greu.

Din nefericire pentru organizatori, institutorul angolez, o dată ajuns pe scenă, în loc să respecte munca altora, s-a apucat să improvizeze. Și ceea ce e mai grav e că cele spuse de el nu aveau nici în clin, nici în mîinecă cu conferința scrisă, corectată, adăugită etc, care i se încredinșase. Stupefiat că fusese invitat pentru una ca asta, publicul a putut asculta o amănunțită relatare a crimelor, samavolnicțiilor și jafurilor comise de colonialiști în Angola.

Fîrește, «cel mai interesant eveniment politico-cultural al sezonului» s-a întrerupt cu oarecare bruschetă, după o jumătate de oră, ca urmare a intervenției poliției. Auditoriul a fost dat afară, iar conferențiarul a fost dat — ca să spunem așa — înăuntru. Dar curios, la interogatoriul care i s-a luat, Bellao nu a arătat nici o mustrare de cuget față de necivilizata sa comportare.

Păcat de toată cheltuiala!

N. GĂLĂȚEANU

Don Juan

ÎN UNIFORMĂ

— Ceea ce doresc eu e să cuceresc nu teritoriile, ci inimi!

Această profesiune de credință pare culeasă de pe buzele lui Don Juan Tenorio, sau ale lui Cassanova, sau ale altui seducător celebru. Și totuși gura care a rostit-o este destul de puțin obișnuită cu declarații de dragoste, avînd mai curînd deprinderea să răcnească ordine cazone, de tipul: «La dreapta! Înainte, marș!»

Căci ele (atît gura cît și profesiunea de credință) aparțin generalului american Kenneth W. Maynard, numit de curînd în fruntea diviziei a IV-a de pușcași marini care «opează» în Vietnamul de sud. În materie de teritorii, această unitate, cu comandantul ei cu tot, n-a reușit să cucerească nimic. Dimpotrivă, nu de mult ea a încasat o bătaie soră cu moartea de la forțele patriotice din Delta Mekongului. Probabil că de aceea vorbește așa generalul despre teritorii; nici vulpii din fabulă nu-i plăceau strugurii la care nu putea să ajungă.

În ceea ce privește însă inimile, Maynard e extrem de locvace. Să-l ascultăm:

— Vreau ca locuitorii să vină oricînd la noi cu încredere, să ne expună dorințele lor, să ne ceară ajutorul. Într-un cuvînt, vreau ca populația să ne iubească.

După cum se vede, un întreg program sentimental. Și culmea e că el se realizează. Vietnamezii vin cu încredere la seducătorul general al pușcașilor, vin oricînd — și ziua, și noaptea. Dar nu numai cu încredere, ci și cu tunuri, mitraliere și puști: într-o singură lună, postul său de comandament a fost atacat de șaisprezece ori.

În aceeași măsură se împlinesc și alte deziderate ale lui Maynard. Locuitorii își expun fără șovăire dorințele, așa cum au făcut-o, de pildă, femeile din orașelul Le Tan, unde e încartiruită divizia: în aceeași dimineață, la toate ferestrele caselor au apărut afișe cu inscripția «Yankee, go home!»

Cît despre ajutor, vietnamezii nu numai că-l cer, dar și-l iau singuri. Folosind moderna metodă a auto-servirii, ei au golit complet arsenalul diviziei, instalat într-unul din cartierele periferice ale Saigonului.

În sfîrșit, nu încapă îndoială că populația îl iubește pe general. Casa în care locuia el la Le Tan a sărit în aer și Maynard a scăpat ca prin minune cu cîteva răni și fracturi. Dar pe patul lui de spital, cu siguranță că Don Juanul în uniformă a găsit repede o explicație tandră pentru explozie:

— Dragii de ei! Fiecare voia să păstreze ca amintire o bucătică din mine.

N. AURELIU

tranzistorul

Mi-am cumpărat un aparat de radio portabil, cu tranzistori. Foarte practice aparatele astea... Vorba cîntecului: «cu lăutarii după mine...»

Te plimbi cu muzica agătată pe umărul drept sau cu sfatul medicului pe umărul stîng. Seara, la culcare, bagi tranzistorul sub pernă și adormi cu «Trandafirii tăi» în gînd și cu Remo Germani în timpane...

Într-un cuvînt, practic, plăcut și ieftin... După o lună însă, Remo Germani a făcut pe neașteptate scurt circuit și s-a oprit după ce mi-a șoptit «non andare con tam...». După «tam», a înghițit în sec. Pe «buro» n-a mai vrut să-l pronunțe.

Fiindcă aparatul se afla în perioada de garanție, am dat fuga la cooperativa «Radio-Progres». «Tovarășe, zic, cred că i s-a terminat Sirocolul. A răgușit. Nu mai cîntă».

Desface tehnicianul aparatul, îl consultă și constată: «e nevoie de schimbat o piesă». «Foarte bine, sînt în perioada de garanție, schimbați-o. Vreau să ascult iar muzică». «Dacă vreți să ascultați iar muzică, o să trebuia să mergeți la concerte. Noi piesa de schimb n-o avem. Noi ni s-a trimis». «Și eu ce fac cu apa-

ratul?» «Cu aparatul puteți face orice. Îl ascundeți în șifonier, îl agățați pe cuier, îl goliți și-l transformați în cutie pentru ace și papiote. Aveți o mulțime de posibilități».

Rămîn o clipă descumpănit și întreb: «Dar ca eventual să mai cînte, n-ar fi posibil?» «Nu. Ministerul Comerțului nu ne-a livrat piesele de schimb necesare, obligatorii, și prevăzute în contract. Dacă doriți, mergeți și cîntați această arie acolo, la Direcția respectivă. Sau, mai există o posibilitate: cumpărați piesa de la un magazin, și noi v-o montăm». «Bine, dar pentru ce să plătesc eu piesa, dacă mă aflu în garanție?...». «Aceași întrebare mi-au pus-o astăzi și cîțiva posesori de televizoare «Oliver», și cîțiva posesori de magnetofone și cîțiva posesori de picupuri, aflate de asemenea în garanție.» «Dar antene aveți?» «Avem». «Atunci instalați o antenă sus, pe acoperișul Ministerului Comerțului... Poate c-or prinde semnalele noastre...».

Și dacă burocrăția și nepăsarea vor continua la Direcția respectivă, e necesar să se aducă și acolo niște piese.

Poate că n-o să mai hîrție.

LA „BIJUTERIA“

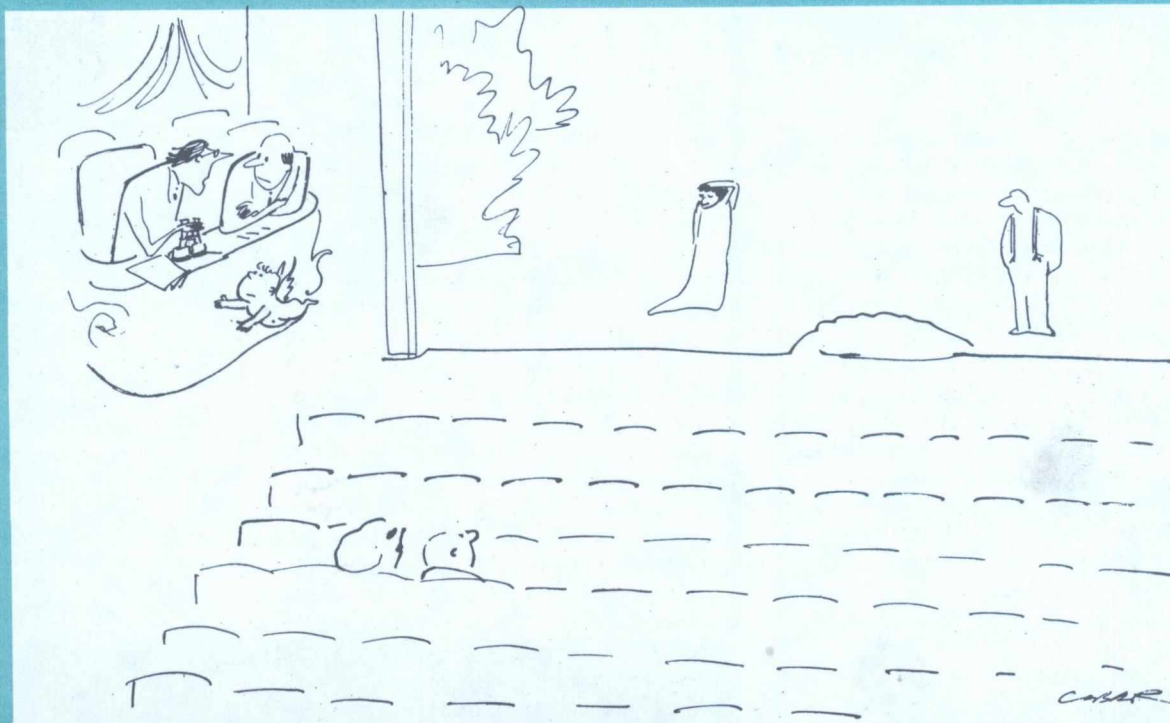
Miercuri, unu Martie. Mărțișorul. Ultima zi în care-ți mai poți salva onoarea și săptămînile care urmează. La magazinul «Bijuteria» mare aglomerație. Ora zece dimineața. Lume. Bărbați, femei, copii. Să cumpere cine poate! Dar la un raion de coliere și inele nu vinde nimeni. «Nu vinde nimeni aici?» «Ba da!» «Cînd?» «Vine mai tîrziu!» Ne-a răspuns tovarășa blondă de la raionul vecin (curele ceas, inele etc.). «Și de ce vine mai tîrziu?» «Primește marfă!». M-am dus într-un birou. «Tovarășa responsabilă?» «Da!» «Păi...» «Ce să facem? Primește marfă!» «Puneți pe cineva în loc!» «Nu se poate, e gestiune!» «Găsiți o soluție! În ce magazin din lume vin clienții și nu se vinde pentru că se primește marfă?» «N-avem ce face!» «Ba da! Să primiți marfă la altă oră! Și tocmai azi, de 1 Martie, cînd e zi de vîrf, cînd e oră de vîrf, răspundeți dumneavoastră clienților «Nu vindem acum că primim marfă? Zeci de cetățeni așteaptă, zeci de cetățeni pleacă...».

M-am întors la raion. Lumea aștepta. Am așteptat și eu. Și în timp ce priveam cu toții la mărțișoarele din vitrina tejghelei, tovarășa vinzătoare de la raionul vecin (curele ceas, inele etc.), a luat o bucată mare de hîrtie de ambalaj, a scris pe ea «Se primește marfă» și ne-a întins-o sub ochi, pe vitrina tejghelei. În afară de nedelicatetea gestului de a ne acoperi vitrina, mi s-a părut o foarte necorespunzătoare rezolvare a problemei. Am luat deci bucata de hîrtie de ambalaj, am împăturit-o și am pus-o în buzunar. Tovarășa vinzătoare s-a supărat: «De ce o luați, tovarășe?» «Nu găsesc că așa s-a rezolvat problema!» «Dar noi sîntem obligați să afișăm că se primește marfă!».

Fac mea culpa. Eu credeam că sînt obligați să vindă. Dar m-am înșelat. Mai întii sînt obligați să primească marfă în orele de program (chiar de vîrf), și asta se face, apoi sînt obligați să afișeze, și asta se face. În ce privește obligațiile față de clienți, dacă au afișat, nu mai au nici una.

Și meseria de lucrător în comerț e o meserie. Dar așa cum se practică la «Bijuteria», nu e «brățară de aur».

NELL COBAR

REALIZAREA PLANULUI PE SPECIFICACIILE

— Bine, dar dacă știți că piesa e proastă și că n-o să aibă succes, de ce ați mai montat-o?
DIRECTORUL:
—...de Plan!

FĂRĂ CUVINTE

CURAT MURDAR

Dacă vreți să învățați cum se ține o evidență strictă și fără greș, dați-vă la spălat lenjeria de corp, de pat și altele la spălătoria «Expres» din Iași, str. Lăpușneanu nr. 16. Fiecare rufă care intră aici spre curățire primește un număr de înregistrare care corespunde cu seria bonului pe care vi-l eliberează spălătoria. Seria bonului este aplicată pe hirtia pe care este tipărit bonul. Numărul de înregistrare este aplicat pe rufă. Da, dragi tovarăși. Pe rufă. Cu ștampila. Ștampila vine muiată în tuș negru, apoi se aplică pe rufă. Apăsat. Și nu se mai rătăcește rufa, oameni buni, o mie de ani.

De această ștampilă-nu beneficiază însă lenjeria fină (de mătase). La asta se aplică numărul pe o bucățică de pînză ce se atașează la ea. Dar dacă lenjeria e mai puțin fină, pleci de acolo ștampilat. Cu tuș. Apăsat. Pe cearșaf. Pe cămașă. E drept însă că nu se exagerează: dacă se observă că ai obținut două ștampile pe o rufă, nu ți-o mai ștampilează. Îți aplică metoda de la lenjeria fină cu bucățica de pînză atașată. Dar, oricum, de o ștampilă, două, tot te învîrtești.

Iar dacă la înșurătoare îți vede mireasa trusoul ștampilat, ori te lasă socotindu-te hoț ori, dacă o doare inima de tine, te ia cu binișorul: «Du, dragă, rufele la hotelul de la care le-ai furat, că te mai prinde unul cu ele ștampilate și te-ai ars! Vino acasă sărac, dar cinstit!»

Tovarăși de la spălătorie, schimbați metoda... Fiindcă, altfel, nu mai spălăm rufele în familie. Ci în public.

V. VASILIU

— Nu mai sînt director!
— Cum? Mi-au luat mașina.

STRANIA AVENTURĂ A MARIEI ANDREI

- Foileton plin de mister și strigător la cer -

Ne-a sosit la redacție o scrisoare care semăna cu un fel de S.O.S.! O femeie ne cerea s-o salvăm. Nu din mijlocul uraganului de pe Atlantic. Nici din mijlocul valurilor înspumate ale mării. Ne cerea s-o salvăm din mijlocul străzii. Naufragiase acolo prin grija părinților orașului: tovarăși din conducerea Sfatului popular al orașului Brăila.

«E DE NECREZUT»
(dar nu-i tango)

Se numește Andrei Maria și este profesoară în orașul mai sus citat. În septembrie trecut a primit o repartiție pentru o garsonieră în care s-a mutat. Pe strada Hipodrom, în blocul A.4. S-a instalat, și-a cumpărat mobilă și gata. Nu e gata. Mai urmează. Pentru că nu este de necrezut că a primit garsonieră. Primesc zeci de mii de cetățeni. De necrezut este ceea ce a urmat. Fiți tari.

INIMĂ DE MAMĂ

La Sfatul popular orașenesc Brăila s-a acuiț pesemne o inimă de mamă. Așa se explică faptul că Andrei Maria a fost înștiințată că trebuie să mai primească în garsoniera ei încă o persoană. Pe Crăciun Elena. Dînsa nu avea garsonieră. Și atunci, o inimă de mamă, îndurerată și plină de milă, a hotărît că trebuie să intre Elena în garsoniera Mariei. După cum observați însă inima asta era mumă pentru Elena, dar ciumă pentru Maria. Și era foarte mumă pentru Elena pentru că a mers pînă acolo încît să comită o ilegalitate. S-o instaleze în garsoniera altuia. Ca la băi. Ca la Călimănești. Vii la cura de ape pentru 12 zile, stai în cameră cu încă una sau două persoane. Maria Andrei avea să fie ca la băi toată viața. Poate ar fi vrut să se mărite. Vax. Destinul i-o sorocise pe Crăciun Elena. Și i s-a cerut și repartiția. Dar Maria Andrei a refuzat să dea repartiția. Și-a luat inima în dinți și a spus nu! Deși în dinți ar fi trebuit luată inima de mamă de la Sfat. Pentru că să vedeți ce a urmat.

Văzînd tovarășul Borac, vicepreședintele Sfatului, că recalctranta refuză să predea repartiția, a hotărît să ia măsuri. Și atunci...

Suspens. Luați un pahar cu puțină apă, turnați 10 picături de valeriană și beți un sprîț ca să nu vă enervați prea rău.

MAI TARE CA FANTOMAS

Văzînd deci tovarășul de mai sus cele de mai înainte, a pornit la treabă... tovarășul Popa, șeful Spațiului Locativ. A invitat-o la Spațiu pe Andrei Maria și i-a comunicat tovarășul Popa că sînt de făcut unele modificări în repartiție. Andrei Maria a dat repartiția și, din clipa aceea, uite Popa, nu e Popa, dar repartiția nu s-a mai văzut. S-a modificat de tot, complet, definitiv și irevocabil. Ca în filmele de aventuri. Pe ecran lat. Foarte

lat. Lată de tot. Dacă imaginați un asemenea scenariu de film, spun spectatorii că e palpitant dar nu e verosimil. Uite, de aceea nu avem filme tari de aventuri. Fiindcă nu ne ducem la Brăila să stăm de vorbă cu tovarășul Borac și cu tovarășul Popa.

Fine del primo tempo. Pauză pentru suferinții de inimă. Pentru că secundo tempo este și mai și. Legea filmului. Acțiunea să meargă crescendo. Și le-a mers, domnule!

SFATUL A DAT, SFATUL A LUAT

A alergat Andrei Maria zile întregi după repartiția luată. Și în fiecare seară, după o zi fără rezultate, se întorcea în garsoniera ei să-și găsească liniștea. Dar într-o zi, întorcîndu-se în garsoniera ei, nu și-a mai găsit nici acolo liniștea. A găsit-o acolo... pe Crăciun Elena. Instalată în casă. În casa ei. A Mariei Andrei. Instalată acolo prin grija tovarășilor Borac și Popa.

O să spuneți acum: «Cum, frate, dar este nemaipomenit! Și i-a luat și mobila și lucrurile?» Nu. Trebuie să fim drepti. Nu avem voie să amplificăm greșelile. Mobila și lucrurile nu le-au luat. De ce să mințim! Ce este, este, ce nu e, nu e. Înainte de a intra Crăciun Elena în casă, au venit cîțiva oameni de nădejde, trimiși desigur tot de cei doi de mai sus, au intrat în casa Mariei Andrei, au scos mobila și lucrurile în stradă, le-au încărcat într-un autocamion și-au descărcat totul într-o curte.

Asta da. Dar n-a lipsit nici un ac. Ploua, e drept. Dar ce-i tovarășul Borac, sfîntul Ilie? Nici așa să n-o luăm! S-a stricat mobila, e adevărat! Dar și fabricile astea de mobilă! De la cinșpe ploi și opt ninsori gata mobila! Praf! Acolo să vă îndreptați arma criticii, tovarăși! Nu că i-au luat repartiția, că i-au aruncat mobila într-o curte și au instalat pe altcineva în casa ei! Ce mi-e Andrei Maria, ce mi-e Crăciun Elena? Tot a noastră!

A cui frate? Cum vine asta, oameni buni? Pe ce lume ne aflăm, fraților?

Cam așa a vorbit și Maria Andrei la Sfatul popular regional Galați. Dar vicele de acolo n-a mișcat un deget. Nici tovarășul Păun, președintele Sfatului popular Brăila, n-a făcut nici o mișcare. Numai două mișcări au avut loc: Andrei Maria, cu repartiție legală, afară, și Crăciun Elena, fără repartiție, deci ilegală, înăuntru.

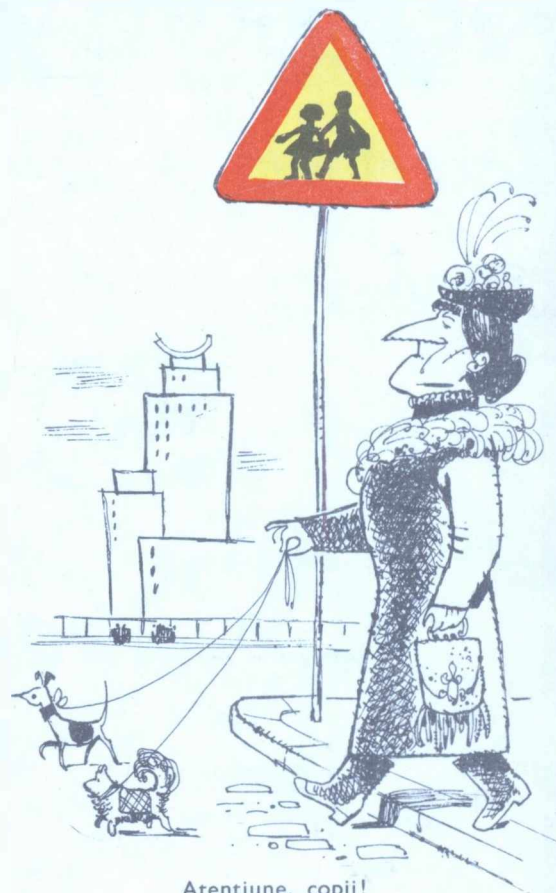
Cam acesta ar fi filmul al cărui scenariu l-au creat tovarășii Borac și Popa. Îmi aduc aminte din copilărie de Frankenstein. Asta e mai tare.

Deci e clar. Au avut loc două mișcări. Așteptăm mișcarea a treia. Noi am povestit ce-a fost. Așteptăm de la Brăila un răspuns ca să aflăm ce-o să fie.

Ca să nu mai fie.

Că-i rușine.

SADI RUDEANU

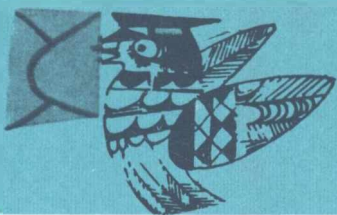

Atențiune, copii!

Cedează trecerea!

Desene de EUGEN TARU

În loc de răspunsuri publicăm în acest număr câteva materiale spicuite din poșta redacției din ultimele luni. Rugăm colaboratorii noștri, cărora nu le putem răspunde în acest număr, să nu se supere. Pe confracții lor, mai norocoși.

Ene Ioan

Trimit DES... ENE

EPITAFURI

Unui certăreț
După certuri multe-n fine
S-a-mpăcat acum cu sine.
V. Nestorescu, Loco

Unui sufler
Acum nu-i bun de nimic:
Nu mai suflă nici-un pic.

Uneia care scrie doar epitafuri
Tema morții-i, temă grea
Totuși, moartea-i, moartea mea.
Frasin Teodor, Loco

EPIGRAMME

Celor care la Poșta Redacției li se răspunde NU.
Ce-o avea cu ei «Urzica»
Că ei n-au făcut nimica...
Puiu M. Cebeus, Slatina-Olt

Unor șahiști în criză de timp
În sfârșit, când a mutat
Adversarul era-n... pat.
Sorin C. Zădărniceanu, Tulcea

Unui bărbier
Nea Stamate, nu de ieri
E un as între frizeri
Eu îl rad de la bacșiș
El mă rade cu un... șiș.
Niculescu Octavian, Loco

EXPRIMĂRI GREȘITE

La restaurant
● Servește-mă, te rog, cu o țuică mare și cinci mici.

La mercerie
● Vă rog frumos, scutul acela de lină, e de bumbac?

La poarta unui bloc
● Dacă nu vă supărați, etajul doi e sus?

La expoziție
● Al cui o fi autoportretul ăsta?
Al. Ciuclea, Loco

CUGETĂRI, DEFINIȚII ETC.

● Un om care face bancuri e... timpelar.
● Un pescar mai mic e un pescăruș.
C. Ardeleanu, Iași

● Bancnotele nu vorbesc. Șoptesc.
● Un leu costă mii de lei.
● Când găsești un leu, e ceva. Când te găsește el pe tine e și mai și.
Badea Doru, Cluj

MICA PUBLICITATE

● Tată singur, bătrîn, bolnav, caut copii părăsiți în tinerețe, eventual și pe mama lor. Cer tertare.

● Dactilografă cu pregătire și stații, lucrez bluze, fulare, mănuși, orice model, între orele 7-15. La birou.

● Licențiat fizică și matematici predă cameră mobilată cu lemne contra garsonieră cu gaze.

● Lili și Johnny Comiac, înțepenii de dureri, anunță pierderea scumpului lor Fiat 850 ucis mișelește, la Drumul mare de un stejar bătrîn. Condoleanțele se primesc la spital, rezerva 13. Ghips.
Paraschiv Estera, Hunedoara

ANECDOTE

Motiv de divorț
● -Vreau să divorțez fiindcă soția nu mă ascultă.

— Și când nu te ascultă?
— Când îi vorbesc de divorț.
Jawarowski Stanislas, Pitești

BĂNUITORUL

● — Ospătar! Două halbe.
— Blonde sau brune?
— Dar... ce te privește pe dumneata?
Liviu Stanciu, Craiova

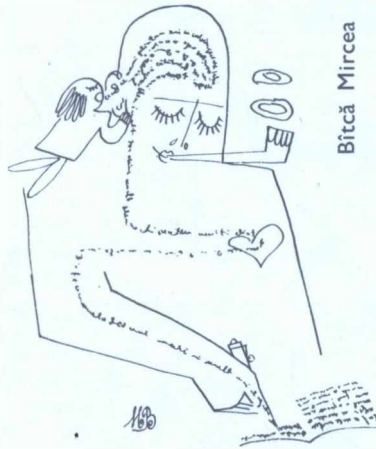
SCHIȚA: MĂRUNȚIȘ ȘI MĂRUNȚISURI

Cînd am cerut taxatoarei un bilet de-o napolitană, s-a uitat lung la mine și la... napolitană. Am asigurat-o că nu e mușcată, că așa am primit-o, dar că pot să-i mai dau pe deasupra două pastile de mentosan.

Privindu-mă ciudat, taxatoarea m-a respins spunindu-mi că ea dă bilete pe bani și că n-a primit încă dispozițiuni să dea bilete pe acadele. Invitat să cobor, am pornit necăjit cu geamantanele încărcate și, renunțînd să mă mai duc la piață, am intrat la centrul de piine din cartierul meu.

Cerînd o intermediară pe două scortșoare și patru prafuri de copt, vinzătoarea le-a privit mirată și mi-a spus că ea nu are ce face cu ele.

Atunci i-am scos din celălalt ge-

Bitcă Mircea

«Inspirație»

mantan un sul de hîrtie igienică și un pachet de foi de dafin. Dar ea le-a împins cit colo spunindu-mi că sînt moșic și să părăsesc localul imediat.

Foarte contrariat, dar hotărît, am intrat la centrul de lactate, rugînd să-mi dea o sticlă de lapte pe un pachetel de piper și o cutie de scobitori.

Tovarășa a făcut ochii mari și cu toate că avea nenumărate sticle pline, mi-a spus că nu are și a trecut să servească alt client.

Nervos în urma acestor repetate

refuzuri, am simțit nevoia să fumez o țigară. Intrînd la tutungeria de vizavi, am cerut un pachet «Carpați» oferînd un săpun «Cămila» și o cutioară cu bomboane «Cip». Privindu-mă dintr-o parte, debitantul a pomenit ceva în legătură cu o grădină mare și nu mi-a mai dat nici o atenție.

Scotocindu-mă prin buzunare am găsit un chiștoc de țigară, iar cînd i-am cerut să-mi dea măcar o cutie de chibrituri pentru un «mulțam foarte frumos», mi-a spus să mă duc la muncă.

Cu obrajii în flăcări de rușine, am încercat să dau explicații, dar nereușind să mă fac înțeles, dezolat mi-am aranjat mărfurile în geamantane, ieșînd din tutungerie, hotărît să fac un act de eroism.

Decis, am intrat la alimentara din colț, îndreptîndu-mă direct către raionul cu bucata, unde ca de obicei, era lume foarte multă. Nemaîtinînd seama de coadă, m-am dus glonț în față și, instalîndu-mi geamantanele pe masa din stînga tejghelei, le-am deschis pe amîndouă. Immediat cei din rînd au început să strige: În sfîrșit a sosit marfa. Și deodată m-am văzut asaltat de cumpărători.

Vinzătorul care mă cunoștea ca pe clientul lui cel mai «docil», m-a făcut atent că nu am voie să vînd mărfuri în magazin, chemînd responsabilă. Dar eu și începusem să dau marfa, să primesc și să dau restul la bani, spre satisfacția cumpărătorilor.

Cînd responsabilă a venit să mă oprească din vînzare, geamantanele erau deja goale, iar clienții cu sacoșele pline discutau bucuroși între ei.

— Ce ziceți de noul vinzător? Ce corect este!

— Ne dă restul pînă la ultimul bănuț și nu ne bagă pe gît mărfuri ce nu ne trebuie.

— Da, așa e. Și ce politicoș este. Fiecărui client îi spune «mulțam foarte frumos» fără să-i oprească pentru asta 25 sau 50 de bani.

Despărțindu-mă de «clienții» mei într-o atmosferă prietenească, i-am anunțat privind victorios către «furnizorul» meu, că peste circa două luni voi fi din nou în posesia mărunțișurilor, pe care acesta mi le servește la fiecare cumpăratură, în loc de... mărunțiș, pentru care le-am dat și adresa mea:

C. Naivu, str. Ciupitu nr. 1 bis

p. conf.

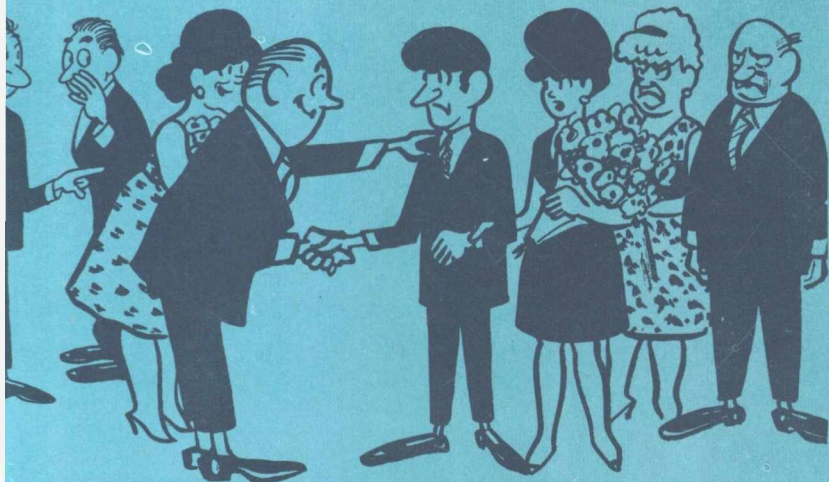
MAGDALENA BĂLĂNESCU

AVRAM ANTON

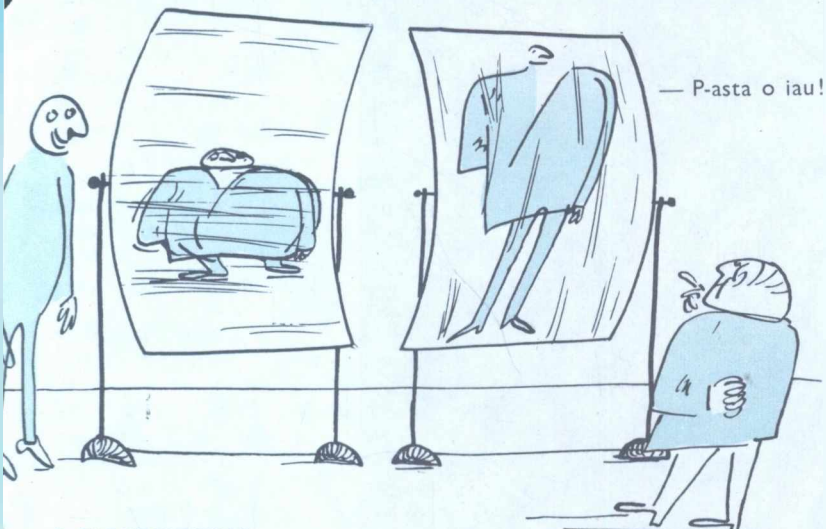
COLȚUL FAMILIEI

GINERE CU REPUTAȚIE

— Cei care îl felicită călduros sînt părinții fetei cu care s-a însurat?
— Nu, sînt ai fetei de care a divorțat.

FRED GHENĂDESCU

I. DAVIDESCU

Serviciul de debarasare

(URMARE DIN PAG. 6)

amestece și supa. N-ai vrea să te duci tu?

— Da, imediat.

Ferguson radiind de noua lui lealitate, se duse să deschidă. În fața ușii doi oameni în uniformă țineau în mină un sac mare de pînză.

— Spălătoria? întrebă Ferguson.

— Nu, Serviciul de Debarasare, d-le, spuse unul dintre ei.

— Spusesem doară că...

Cei doi oameni îl apucară și cu îndemnarea unei lungi experiențe, îl introduseră în sac.

— N-aveți dreptul! n-aveți... se sufocă Ferguson.

Sacul se închise peste el și se simți transportat în stradă.

Se deschise ușa unui automobil și fu depus pe banchetă.

Recunosc vocea soției sale:

— Totul e în ordine?

— Da, doamnă. A intervenit o schimbare de program așa că am putut rezolva problema azi.

— Mulțumesc, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu d. French azi după amiază. Și acum, vă rog să mă scuzați. Cina e aproape gata și trebuie să dau un telefon.

Automobilul se puse în mișcare. Ferguson încercă să strige. I se aplică o pinză pe gură.

Oare cui să fi telefonat ea? Cum de nu bănuise niciodată nimic?

Traducere de S. Ch.

ur z i c o

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Într-o bună zi, Colan Sergiu, vicepreședinte al sfatului popular Băilești, a pofțit să-și execute niscaiva modificări la casa în care locuiește. În planul său figura demolarea a două încăperi construite lângă locuința propriu-zisă. Și, ca să meargă treburile strună, viclele a luat buldozerul sfatului, l-a dus la domiciliu și i-a dat drumul peste zidurile celor două camere. Așadar, cu ditamai buldozerul sfatului s-au efectuat, în fond, niște lucrări personale, în loc ca această mașină... infernală ca aspect, să fie utilizată în scopuri ceva mai obștești.

Avind asemenea idei «particulare», s-ar putea ca la vară, vroind viclele să-și aranjeze grădina, să cheme... pompierii florile să-i ude!

M. Dumitru, Băilești,
reg. Oltenia

URZICUȚO,

Orașul Tg. Neamț are o stație de benzină destinată alimentării mașinilor și motocicletelor. Se mai întâmplă însă ca această stație să fie închisă în plină zi și atunci să vezi minunăție. Se adună în jurul stației nenumărate mașini care, rămase în pană de benzină, nu mai pot să se urnească, spre disperarea pasagerilor care în speranța că stația se va deschide totuși, așteaptă... pînă a doua zi cînd, într-adevăr, «fenomenul» se produce.

Eu vreau să le spun celor care răs-pund de stația «PECO» din Tg. Neamț că e de dorit să fie mai prudenți că, vorba ceea, or fi oameni răbdători călătorii și nu zic nimic, dar cu turismele lor nu-i de joacă. Au motoare cu... explozie!

Roman Nicolae
Piatra Neamț, str. Bicazului,
Bloc A-2

URZICO,

Are Piteștiul un restaurant care le întrece pe toate celelalte. Îi zice «Dealul Viilor» și este dat în folosință abia de cîteva ani.

Am luat masa în această unitate de mai multe ori, dar, de fiecare dată, — ca un făcut — afară ploua și, curios, asta se petrecea și înăuntru, adică în restaurant.

Ultima dată cînd am fost la «Dealul Viilor» ploua prin tavanul localului parcă mai tare ca afară și atunci mi-am spus că, mă rog, o fi bine ca fiecare local să aibă o notă aparte, dar restaurantul ăsta are un... specific mult prea original. Atît de original încît farfuria în care am servit o supă cu găluște am reușit s-o golesc numai după ce... s-a inseninat!

Tistuleasa F., Pitești

URZICUȚO,

Soarta aparatului foto-blitz, aparținînd Casei Pionierilor din Orașul Gh. Gheorghiu-Dej e în prezent cunoscută de toți localnicii.

Povestea acestui aparat începe o dată cu defectarea lui cînd, în vederea reparării, a ajuns pînă la Bacău, de unde, din lipsa unei piese, a fost retrimis Casei Pionierilor tot atît de defect cum a plecat. Numai că, pe drumul dintre Bacău și Orașul Gh. Gheorghiu-Dej, aparatul a fost pierdut «a la minut» de către delegatul U.R.C.M. Bacău, care îl transporta. Cum s-a întîmplat exact nu se știe și nici exact ce s-a întîmplat nu s-a aflat. În viitor însă ar fi bine ca U.R.C.M. Bacău, cînd mai are de expediat printr-un delegat al său un obiect de preț să fie mai atent pe mîna cui îl dă.

Că pe mîna cui a fost prea a dispărut blitz-ul... fulger!

Drăgoiescu E.
Orașul Gh. Gheorghiu-Dej

URZICO DRAGĂ

În Ploiești, unde am stat cîteva zile, am constatat că există unul care are el ce are cu pietonii. Este vorba despre Roșca Constantin, șofer al autostropitorii nr. 31-Pl. 4813, care, atunci cînd pleacă pe traseu să spele străzile cu jeturile vehiculului pe care îl conduce, nu se limitează doar la atîta. Avînd probabil convingerea că tot lui îi revine și efectuarea «toaletei» trecătorilor, imediat ce trece pe lângă un grup de persoane aruncă asupra acestuia, cu maximum de presiune, mii de stropi reci de apă.

Dar în fond nu-i grav, dacă ne gîndim ce s-ar fi putut întîmpla în cazul că «amabilul» Roșca Constantin era șofer pe o basculantă care transportă bolovani...

Negrea Mihai
Bacău, calea Mărășești 157

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE

SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei»

44 601

EUGEN TARU

În R.F.G., noul „Partid Național Democrat“ își dezvăluie politica revanșardă.

PASĂREA
PHONIX
BAVAREZĂ